

[Finansministeren.]

mere usikker, end Professorudvalget havde tænkt sig.

Jeg skal endnu gøre den Bemærkning om disse Størrelsesfaktorer, at Forskellen, med Hensyn til øjeblikkelig Opsugning, mellem Mindretallets og Flertallets Forslag sikkert ikke er saa stor, som de af mig skitserede Tal antyder. Jeg indrømmer, at gennem det Beløb, der paa længere Sigt vil blive opsuget, naar man til denne Forskel mellem noget over og noget under 3 Milliarder Kr., som jeg her har antydnet, men der vil jo under alle Omstændigheder blive Tale om betydelige Henstandsbeløb, fordi Likviditeten ikke i alle Tilfælde er stor nok til Betaling af Afgiften, og det er klart, at jo større Afgifterne er, i desto flere Tilfælde maa man give Henstand. Det vil altsaa formentlig gaa saadan, at hvis man tænker sig Mindretallets større Forslag gennemført, vil ogsaa Henstandsordningen blive betydeligt mere omfattende, end hvis man nøjes med den noget mindre Sum, som Flertallet foreslaar.

Hvad den øjeblikkelige Pengesaning angaar, tror jeg ikke, at Forskellen er saa forfærdelig stor; paa længere Sigt er Forskellen lidt større. Jeg tror derfor, at Flertallets Ændringer paa det nærmeste rammer det rigtige, og at Forslaget med den Usikkerhed, som vi jo altid maa regne med i økonomiske Forhold, er en passende Maade at gennemføre denne vidtrækkende Saneringsforanstaltning paa. Jeg skal anbefale, at man stemmer for Flertallets Ændringsforslag og mod Mindretallets.

V. Buhl: Jeg maa stadig over for den højtærede Finansminister fastholde, at de Penge, som Staten har bundet paa kortere Sigt, det vil altsaa sige en Del paa 6 Maaneder og en Del paa 2 Aar — jeg regner ogsaa med dem, der er bundet paa 5 Aar og amortiseres —, er jo Penge, der i Virkeligheden ogsaa stadig er i Cirkulation, hvorfor de maa henregnes til Summen af ledige Penge.

I øvrigt vil jeg gerne understrege, at den højtærede Finansminister fastslaar, at Stabiliseringen af de ledige Penge er ikke blot ikke afsluttet med den højtærede Finansministers Forslag, men heller ikke med det af Mindretallet stillede Forslag. Den højtærede Finansminister siger: Herregud, der er jo egentlig kun Tale om en Gradsforskel. Efter Flertallets Forslag binder man 2,7 Milliarder Kr. eller deromkring, og efter Mindretallets 3,3 Milliarder Kr. Men hvad er 600 Mill. Kr. fra eller til, naar man staar

over for 5 Milliarder? — Ja, jeg maa tilstaa, at dengang jeg var Finansminister, regnede man nu 600 Mill. Kr. for Penge, og 600 Mill. Kr.s Statsgæld er nu en Post, man ikke saadan kan kimse ad.

Men Forholdet er jo i øvrigt det, at Forskellen mellem den højtærede Finansministers og Mindretallets Forslag, naar man skal vurdere ud fra Synspunktet Statsgæld, ikke er 600 Mill. Kr., men 1 100 Mill. Kr., idet Mindretallets Forslag ikke blot øjeblikkelig bringer 600 Mill. Kr. mere ind i Kassen, men yderligere fritager Statskassen for Betalingen af det Stabiliseringslaan, der bliver tilbage ud over selve Formuestigningsafgiften; det er ganske vist ikke fuld Forrentning, der gives, det er et Laan, der skal forrentes med 2 pCt. Men Forskellen mellem det, der kommer ud af Finansministerens Forslag, og det, der kommer ud af Mindretallets Forslag, er altsaa rundt regnet 600 Mill. Kr. i kontante Penge plus Aflastning for en Forrentningsbyrde og en Amortisationsbyrde med Hensyn til 500 Mill. Kr. Det er et Milliardbeløb, der her kommer i Betragtning. Jeg synes uægtelig, at den højtærede Finansminister tager noget flot paa det, naar han siger: Herregud, det er jo kun en Gradsforskel. — Nej, saa langt er vi endnu ikke kommet, selv om vi er kommet op i de højere Regioner, at man har Lov til som Finansminister at kimse ad 600 Mill. Kr. plus en Aflastning for mere end $\frac{1}{2}$ Milliard Kr. Det er jo heller ikke saaledes, at den Omstændighed, at en Del af Gevinsten efter vort Forslag først vindes ind efterhaanden, overhovedet kan komme i Betragtning i saa Henseende.

Naar den højtærede Finansminister erkender, at den Stabilisering, som følger af hans Lovforslag, ikke er tilstrækkelig, og erkender, at der maa træffes mere vidtgaaende Foranstaltninger, burde efter min Mening den højtærede Minister havde gjort sig de størst mulige Anstrengelser for paa alle mulige Omraader, hvor der forelaa et sagligt Grundlag for en Skærpelse af Forslaget, at have optaget en Forhandling om en saadan og søgt at komme igennem dermed. I Stedet for har den højtærede Finansminister flot afvist bogstavelig talt alt, hvad vi er mødt frem med. Ogsaa i Dag afviser han Betragtningerne om Dødsboer og Familieforhold med nogle Bemærkninger om, at der er nogle tekniske Vanskeligheder derved. Men efter de Forslag, som vi har fremsat, er de tekniske Vanskeligheder ikke større, end at enhver dygtig Administration kan overvinde dem. Jeg kender ogsaa